

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 167/2014
02.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца Љ.Ђ. из Љ., чији је пуномоћник М.С., адвокат из К., против туженог З.т. АД из К., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1571/13 од 03.09.2013. године, у седници већа одржаној дана 02.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца Љ.Ђ. из Љ., изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1571/13 од 03.09.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 1953/12 од 05.02.2013. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев да се решење туженог број 85-08/09 од 13.08.2009. године поништи као незаконито. Ставом другим изреке је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да га врати на рад, а ставом трећим изреке је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Гж1 1571/13 од 03.09.2013. године, одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени је доставио одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побиијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11), који се примењује на основу члана 506. став 2. тог закона и утврдио да ревизија није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да је тужилац био у радном односу код туженог на неодређено време, распоређен на радно место прецизни механичар. Оспореним решењем, отказан му је уговор о раду због престанка потребе за његовим радом услед организационих промена изазваних недостатком – смањењем обима посла код послодавца, а у циљу рационализације броја запослених и односа запослених у директном и индиректном раду. Радни однос му је престао 14.08.2009. године уз исплату отпремнине и са правом на исплату неисплаћених зарада и других примања остварених до престанка радног односа у року од 30 дана од дана престанка радног односа и осталим правима по основу престанка радног односа након пријављивања Националној служби за запошљавање. Тужиоцу је престао радни однос у складу са Програмом решавања вишка запослених код туженог од 30.06.2009. године, при чему није било могућности да се радни статус запосленог реши обезбеђивањем другог посла, оспособљавањем за рад на другим пословима, упућивањем на рад код другог послодавца или одређивањем непуног радног времена. Утврђено је да се тужени 16.01.2009. године обратио Министарству рада и социјалне политике са захтевом за мишљење и предлогом за увођење непуног радног времена. Дана 26.01.2009. године донет је Програм решавања вишка запослених, којим је уведена мера непуног радног времена почев од 15.02.2009. године, али не краћег од половине пуног радног времена према свим запосленима, са циљем да се избегну отпуштања, а све после добијања потребне сагласности Националне службе за запошљавање – Филијале у Крагујевцу и синдиката. Управни одбор туженог је 27.05.2009. године донео одлуку којом је утврђено да је код туженог потребно спровести поступак исказивања вишка од 15 запослених у року од 60 дана од дана доношења одлуке. О покретању поступка утврђивања вишка запослених, припреми и изради предлога Програма за решавање вишка, обавештена је Национална служба за запошљавање и Министарство рада дописима од 26.06.2009. године, а у циљу изналагања мера за запошљавање вишка запослених остварена је сарадња са репрезентативним синдикатом. Овим субјектима је достављен и Програм решавања вишка запослених од 30.06.2009. године. Према оцени Националне службе за запошљавање – Филијале у Крагујевцу од 10.07.2009. године, запосленима за чијим радом је престала потреба (укупно 15) није било могуће обезбедити ни једно од права утврђених чланом 154. и 155. Закона о раду. Правилником о организацији и систематизацији послова од 17.02.2009. године и макроорганизационом структуром као прилогом 1. Правилника од 28.05.2009. године, објављени на огласној табли туженог истог дана, број извршилаца на радном месту прецизни механичар, на које је био распоређен тужилац, је смањен са четири на два извршиоца, а критеријум за избор су биле годишње оцене резултата рада запосленог и поштовање радне

дисциплине. Тужилац и запослени Г.Ж. су оцењени нижим оценама од стране непосредног руководиоца у односу на друга два запослена на истом радном месту, због чега су оглашени технолошким вишком. Утврђено је да је тужени на основу одлуке Националне службе за запошљавање примио у радни однос на неодређено време два лица 15.06.2009. године, ради стручног оспособљавања у трајању од шест месеци, а након истека тог рока продужен им је период рада до 15.02.2010. године. Код туженог су засновали радни однос на неодређено време 15.06.2010. године, али на радном месту машинбравар, које подразумева шири опис послова у односу на радно место прецизни механичар.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужбени захтев ценећи да у поступку доношења оспореног решења тужени није повредио процедуру утврђивања вишка запослених, јер је услед економских, технолошких и организационих промена изазваних светском кризом смањена потражња од стране ино-купца, због чега је и престала потреба за радом укупно 15 запослених, међу којима и тужиоца, који су оглашени вишком, при чему није било могуће обезбедити им ни једно од права утврђених чланом 154. и 155. Закона о раду, што је утврђено и оценом Програма решавања вишка запослених од стране Националне службе за запошљавање од 10.07.2009. године. Следом реченог, правилна је оцена нижестепених судова да је тужиоцу законито престао радни однос на основу члана 179. тачка 9. Закона о раду, уз претходну примену критеријума из Општег колективног уговора који је у то време био на снази и Правилника о раду туженог, уз исплату отпремнине сагласно члану 158. Закона о раду. Са наведеног, ревидент неосновано указује на погрешну примену материјалног права због правног закључка нижестепених судова о законитој процедури отказа, а након примене критеријума за утврђивање тужиоцевог статуса технолошког вишка.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу правилност и законитост побијане другостепене пресуде, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић, с.р.**